

□ Начало Карта на сайтаКонтакти МИНИСТЕРСТВО Министър Кабинет Главен Секретар Структура Второстепенни разпоредители с бюджет Държавни предприятия История Кариери Декларации по ЗПКОНПИ ПОЛИТИКИ Труд Заетост Пенсии Работа в чужбина Деца и семейства Социално включване Социално подпомагане Социални услуги Хора с увреждания Демографска политика Равни възможности Международна дейност Обществени обсъждания ДОКУМЕНТИ Закони Наредби Правилници Постановления Решения Класификации Проекти на нормативни актове Стратегии Стратегическо планиране Ежегодни цели на МТСП по член 33а от Закона за администрацията Програмен бюджет на МТСП и отчети Отчети на Сметната палата СЕБРА Държавни предприятия Други АДМИНИСТРАТИВНО ОБСЛУЖВАНЕ ПРОФИЛ НА КУПУВАЧА Процедури след 01 април 2015 г. Процедури от 1 октомври 2014 г. – 01 април 2015 г.

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ Въпроси и отговори Често задавани въпроси Митове и факти ПРЕСЦЕНТЪР БЛОГ Архив от дата: . Фокусът на деинституционализацията е превенция на изоставянето на деца и реинтеграция в семейството Изложените в доклада на организацията Интернационал за правата на хората с увреждания факти и обстоятелства са тревожни и ще бъдат проверени от контролните органи на Агенцията за социално подпомагане и Държавната агенция за закрила на детето. Въпреки това Министерството на труда и социалната политика не приема от единични случаи да се правят генерализирани изводи и заключения за процеса на деинституционализация на грижите за деца в България. Отхвърляме възприетия в доклада подход въз основа на констатации за нереструктурирана услуга за пълнолетни лица да се правят изводи за услуги за деца. Описаната картина в доклада в никакъв случай не отговаря на реалната ситуация в България. Категорично отричаме, че „в българските групови домове има нарушение на човешките права“. □ Искаме да подчертаем, че обективен анализ на предприетата от правителството през 2010 г. реформа за деинституционализация на децата в Република България може да се направи само, ако се анализират всички предприети законодателни и други мерки, а не да се правят изводи само от един ограничен кръг подобрени услуги. Считаме, че посочените в доклада на Интернационал за правата на хората с увреждания изводи са тенденциозни, не са представителни и целят да омаловажат процеса на деинституционализация в България. □ Бихме желали да Ви информираме, че беше извършена проверка във всички центрове за настаняване от семеен тип, в които има настанени деца и младежи от закрития Дом за деца и младежи с умствена изостаналост в с. Могилينو. Проверката установи, че всички деца и младежи в централите са в добро състояние, забелязва се напредък в развитието и социалните умения и добро качество на грижа за тях. Осигурени са и съпътстващи и подкрепящи услуги в общността за консултиране, рехабилитация, терапия и други, както и включване в образование. Техните права не са нарушени. Поради това не можем да приемем проблемите, установени в резидентната услуга за пълнолетни лица, да се прехвърлят към добре работещи услуги за деца. □ Деинституционализацията не завършва със закриването на специализираните институции и извеждането на децата от тях. Напротив - тя тогава започва. Най-трудно се променят нагласи и начин на работа, защото и „най-хубавите сгради“ да бъдат построени, ако в тях животът на хората и работата на специалистите не се променят деинституционализацията ще остане само на думи. Категорично твърдим, че животът на децата с увреждания след извеждането им от старите големи институции е по-добър. В момента усилията ни са насочени към подобряване на качеството на грижа, както и подобряване на уменията на специалистите. □ Категорично възразяваме срещу твърденията, че фокусът на реформата е върху извеждането на децата от специализирани институции и настаняването им в „малки групови домове“. Напротив, фокусът на реформата е превенция на изоставянето на децата и реинтеграция в семейна среда. Създадохме и услуги за ранна интервенция на уврежданията именно, за да подкрепим родителите да не изоставят децата си с увреждания. Считаме, че преди да се отправят такива тежки и неверни твърдения за предприетата от нас реформа, трябва да се анализират и всички наши законодателни и други мерки, а не да се правят изводи само от един ограничен кръг услуги, каквито са резидентните услуги. □ Отричаме и невярното твърдение, че „България сегрегирала децата и младежите с увреждания и ги обрича на живот в услуги, които са всъщност по-малки институции“. Тази манипулация напълно се опровергава дори само от факта, че за близо 27 000 деца с трайни увреждания (над 50% увреждане) се получава месечна парична помощ за отглеждане на дете с трайно увреждане. Тази помощ може да се получава само за деца, които живеят в семейна среда и се отглеждат от родители, роднини или близки или приемни семейства. От друга страна, децата до 18 г. с увреждания в резидентна грижа са 618. Младежите в централите за настаняване от семеен тип са 804. От съпоставката на тези числа е очевидно, че превес за децата с увреждания има грижата в семейна среда. Подкрепата в семейна среда се допълва и с всички услуги (информирани и консултиране, рехабилитация, дневна грижа, терапия, обучения за придобиване на умения и др.), които са безплатни за децата. □ Деинституционализацията на грижите за деца е най-мощната реформа в социалната сфера предприемана досега в България. За постиженията си в тази сфера страната ни е давана за пример от Европейската комисия и международни организации като Детския фонд на ООН – УНИЦЕФ. В Закона за социалните услуги, който влиза в сила от 1 януари 2020 г., изрично е записано, че до януари 2035 г. всички домове за пълнолетни лица следва да се закрият. Съгласно закона, за всички пълнолетни лица с увреждания ще има индивидуален план за подкрепа и като първа възможност ще се търси живот в семейна среда, а не в резидентна грижа. □ Ще посочим само някои факти, които доказват не само мащабността на реформата и постигнатите до момента резултати, но и че посоката ни е правилна. □ Това, че успяхме да изведем от специализираните институции над 90% от децата, настанени в тях, както и да закрием 116 специализирани институции (над 80% от съществуващите към 2010 г.), включително и всички домове за деца с увреждания, са само част от постиженията □ на реформата. Най-важното е, че нейният основен фокус не е осигуряване на резидентна грижа за деца, а превенция на изоставянето и реинтеграция в семейна среда. Най-големият резултат от реформата е именно превесът на грижата в семейна среда за децата. Данните за децата в публична грижа показват, че много по-висок е делът на тези, които се отглеждат в семейства на роднини или близки и в приемни семейства, в сравнение с броя на децата в резидентна грижа. Към 31.10.2019 г. децата, настанени в

семейства на роднини или близки, са 4 628; децата, настанени в приемни семейства, са 2 093; а децата/младежите, настанени в услуги за резидентна грижа (центрове за настаняване от семеен тип), са 2 887 (общ брой деца/младежи с и без увреждания). За сравнение около 80 % от децата във формална грижа през 2010 г. са ползвали резидентните услуги. □ От изложените факти е видно, че деинституционализацията на грижата за децата в България все още не е приключила, но както и в самото ѝ начало, така и сега, тя се основава изцяло на принципите, заложи в Общите европейски насоки за преход от институционална грижа към услуги, предоставяни в общността. EN ISO 9001:2015 "Административно обслужване на физически и юридически лица" ПОЛИТИКА ЗА ПОВЕРИТЕЛНОСТ НА ЛИЧНИТЕ ДАННИ © 2014
Официална страница на Министерството на труда и социалната политика на Република България